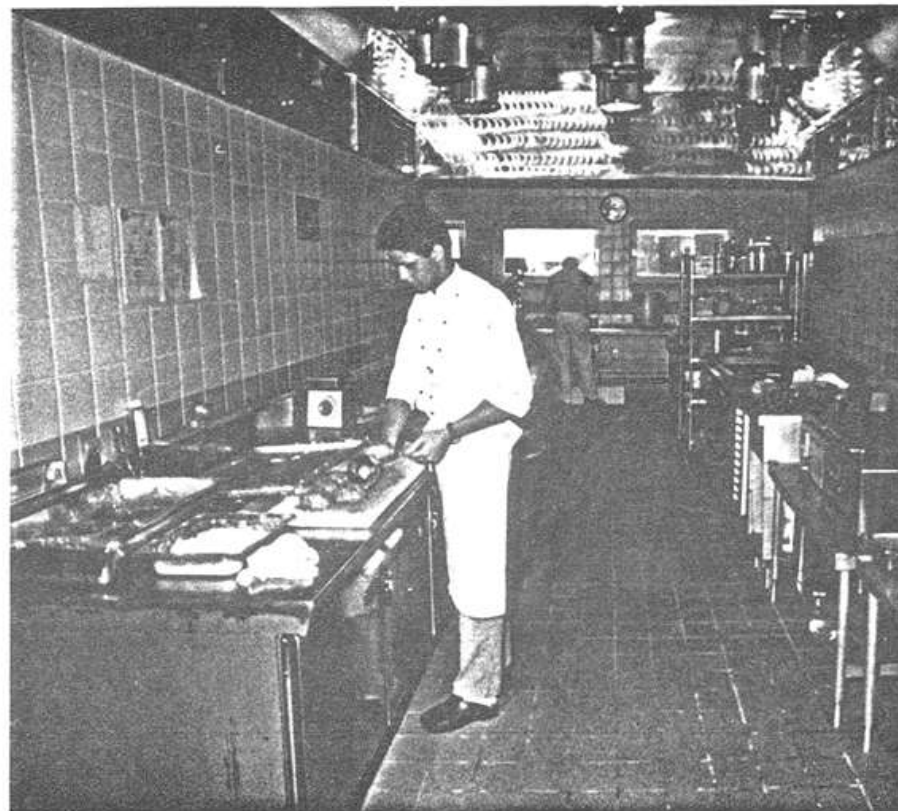

PHASETTEN

Nr.1 1991 4. Årgang

REDAKTION:
Tlf: 2224

Ansvarshavende Redaktør: Susanne Green Hansen

Redaktionssekretærer: Lotte Scherlund
Niels Rathje
Karo Olsen

Krydsord & Quiz: Rie Raahauge
Faglige Spørgsmål: Lars Juel Hansen
Fotografer: Morten Raahauge

Johnny Vang
Reproduktion: Tina Lauridsen
Teknisk Assistance: Niller Andersen
Leif Nielsen

Redaktionel Assistance: Kiehn Gregersen

Redaktionen har lokaler hos Safety i Bldg # 274

Redaktørens Side

DERFOR!!!

Vi der arbejder på redaktionen, kender spørgsmålet "Hvornår udkommer næste nummer af Phasetten" - til bevidstløshed. Vi burde jo være glade for, at der er mange som har set frem til "næste nummer".

Indimellem har det dog redet os som en mare - fordi vi ikke anede hvornår fotograferne havde tid til at tage og/eller fremstille billeder, eller hvornår og hvor ofte trykkeriet brød sammen. Det har betydet store forsinkelser i udgivelserne. Vi har ofte måttet vente 6 - 8 uger på at komme i trykken, efter at vi havde afleveret materialet til fotograferne. Det har betydet, at indlæg blev håbløst utidssvarende, eller direkte misvisende. Også den gang er det tilfældet, så tag oplysninger om især åbningstider med et meget stort forbehold.

Dette blad lå 4 1/2 måned hos fotograferne, og næste udgave (og sidste), lå der i 4 uger. Begge blade lå der indtil den 8. maj, hvor Ernst Sparum reddede dem fra at blive smidt i dumpsteren. Og til min store forskrækkelse, vrede og irritation, viste det sig også, at der intet var gjort for at klargøre bladet. Ingen fotos med raster (o.lign andre tekniske finesser som skal til for at et blad ser ordentligt ud). Under pres fra venner, er jeg gået med til at dette og næste nummer udkommer alligevel. Resultatet taler for sig selv - ni sider med billeder er ikke blevet til noget, vi har gjort, hvad vi kunne med det, der blev os overladt. Den eneste grund til at det kan forsvares er, at SÅ MANGE har bidraget. Det er 60 sider denne gang, og 40 sider til næste nummer som nu er ved at blive klargjort, og som ellers ville været gået til spilde.

Derfor. Fordi al den energi der har ligget bag, ikke skulle gå til spilde!

Tak til alle bidragsyderne.

Der er deadline for konkurrencer i 4 uger fra dette blad er på gaden. Noter selv datoen.

Susanne Green Hansen

Den Tænksomme Thulebo

Den Tænksomme Thulebo mener, at italienerne kun tænker på to ting. Den anden er spaghetti.

Den Tænksomme Thulebo mener at alle er født lige. Alligevel vil der altid være nogen der vokser op, og bliver ansat ved skattevæsnet.

Den Tænksomme Thulebo spørger, "Hvordan kan det være, at afholdsfolk nægter at betale drikkepenge?".

Den Tænksomme Thulebo har tænkt meget over disse ord af Ester Larsen: "Mit køleskab giver et øjebliksbillede af mit liv, men det skal tolkes rigtigt. Hvor skabet er halvtomt, skyldes det ganske enkelt, at livet er rigeligt fyldt".

Den Tænksomme Thulebo finder sandheden om ord i dette gruk fra Piet Hein: "Ord bruger man til tre ting, nemlig:

1. Til at udtrykke sine tanker og vigte sig.
2. Til at skjule sine tanker og vigte sig.
3. Til at vigte sig.

Den Tænksomme Thulebo har læst Søren Kirkegaard og faldt over dette visdomsord: "Den som vover mister fodfæste for en tid. Den som intet vover, mister sig selv.

Torben Hvass, GC COMM

Foto: Johnny Vang

Bjergtaget

Der findes en anden verden end Thule, og Torben Hvass fra COMM har taget vores opfordring til at fortælle om andre oplevelser til sig, og vi præsenterer her i ord og billeder hans historie.

Livet er fuldt af højde- og, desværre også, lavpunkter. Bliver man spurgt om hvilke der har været de mest ekstreme, er det vel altid lidt svært at sætte navne og tider på situationerne. Det problem har jeg løst, eller ihvertfald det halve af det, ved at drage til Nepal og lege bjergged.

Jeg tog derned med min store barndomsdrøm pakket godt ned i rygsækken: vandre ind til Mount Everest og kigge nærmere på giganten, som med sine 8848 meter vel altid har haft en speciel plads i de fleste menneskers forestillinger om eventyr og drama. Egentlig tror jeg ikke, at jeg på noget tidspunkt for alvor havde troet det ville blive en realitet en dag. Morale: det er aldrig for sent, eller umuligt, i det mindste at PRØVE at realisere sine drømme!

På vej mod tinderne.

I oktober 1988 fløj jeg via Karachi til Kathmandu, hovedstaden i det lille kongerige Nepal. Det var første stop på en rejse der senere skulle vise sig at vare 14 måneder. Kathmandu viste sig at være lidt af en skuffelse. Alt for mange souvenirsælgere og dertil hørende turister, og for få gamle hippier. Så jeg besluttede mig til, så hurtigt som muligt, at få den tilladelse der nu engang kræves, når man vil ud og trave i Nepals bjerge, og så ellers komme derudaf.

Planen var at vandre op på Kala Patar (5623m) og derfra beundre Mount Everest.

En 12-timers bustur bragte mig til Jiri, som bogstavelig talt ligger ved vejens ende - herfra foregår al transport til bens. Alt, lige fra nudler til flere meter lange planker, bliver båret af mennesker, okser, og i de højere luftlag, yak-okser. Sidstnævnte befinder sig bedst i højder over 3000 meter. Ja de kan ligefrem få en slags omvendt højdesyge, hvis de kommer for langt ned.

Til fods i overhalingsbanen.

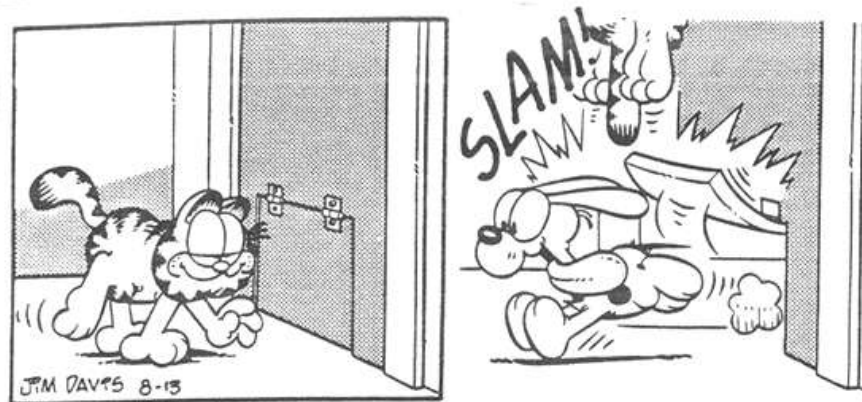
Efter en god nats søvn var det tid til at spænde trekking-støvlerne og rygsækken på, og begynde min første egentlige bjergvandring. Jeg traskede afsted i shorts, som kun alt for tydeligt viste, at jeg havde nydt sommeren på Thule-gård. Det kom da også til at koste mig nogle gedigne forbrændinger de første par dage.

Første stigning var 700 højde-meter fra Jiri's 2000 m, til toppen af den lille bakke for enden af byen (2700m). Efter få minutters gang, syntes jeg pludselig, at der var meget langt til Everest. Sveden løb, hjertet pumpede for to, lungerne arbejdede som blæsebælge i et smedeværksted og lårene var på det nærmeste lammet. Jeg sænkede automatisk tempoet - jeg havde vist været lidt for optimistisk. Det hjalp lidt, men sveden tapløb stadig fra næsetippen. En lille skov viste nåde ved at skygge lidt for den skarpe sol; men det var en stakket frist. Et kvarter senere var jeg atter i solen, og slæbegearet blev koblet ind. Et par møgunger løb fnisende forbi - der er fandme ikke noget at grine af!! Det første tehus kom til syne, og som en udbrændt Formel-1 racer kravlede jeg noget demoraliseret i depot. Min store erfaring fra flere succesrige ekspeditioner til Mount Dundas var ikke meget værd, og jeg havde mellem 8 og 12 dage forude, plus den tid det ville tage mig at gå ned igen. Måske skulle jeg have holdt mig til den spændende læsning om andres genvordigheder i bjergene.

I takt med at super-sød te gled ned, steg humøret et par grader. Det skal nok gå altsammen. 200 højde-meter op, 700 ned, 1000 op, 500 ned. Sådan så planen ud, og jeg besluttede mig til at den skulle holdes. Farten var nu mere behersket og det gik såmænd helt pænt.

Jeg overhalede ligefrem en anden turist. Det var en japaner, som i bedste kamikaze-stil havde angrebet bjerget med fuld fart fra første skridt. Nu var han bare gået død! Herregud, kan han ikke engang klare mosten, tænkte Karl Kæk. Tydeligt opmuntret af dette bevis på, at jeg ikke var den eneste med problemer, travede jeg glad og fornøjet afsted. Pludselig var der over-skud til smil, og den nepalesiske hilsen: "NAMASTE", hver gang jeg mødte nogen.

Toppen blev nået, udsigten blev nydt, mere sød te gled ned og så var det tid for de 700 meter ned. Efter 10 minutter begyndte mine knæ at ryste af ud-

mattelse. Der stod jeg så med blege, rystende stikkelsbærben og havde frygtelig ondt af mig selv. "Hvad laver jeg egentlig her?" Da der ikke kom noget svar, kunne jeg jo lige så godt fortsætte. Ved at betragte de lokale og deres teknik, lykkedes det mig rent faktisk at skabe en gangart, der til dels mindede om John Cleese når han er værst. Nede i dalen var det tid til en kort frokost-pause. Jeg mødte 8 personer fra 5 forskellige lande - det gjorde det til en temmelig international forsamling -som jeg havde talt med i bussen til Jiri. De var, ligesom jeg, mere eller mindre debutanter på området, og havde til min store lettelse også haft deres kvaler med terrænet. Vi dannede en lille uofficiel trekkinggruppe som skulle vise sig at holde sammen de næste 4 uger.

Da det lidt kedelige måltid, bestående af udkogte kartofler, smattede ris og et par grøntsager var indtaget, gik vi igang med en 1000 meter høj stigning. Belært af dagens tidligere strabadser, blev tempoet holdt nede på et niveau, hvor lunger og hjerte kunne følge med. Det var en sej stigning, men vi kom da alle over toppen og efter 9 timers effektiv vandring kunne vi med nød og næppe slæbe os ind i en lille Lodge i byen Bandar. Jeg var simpelthen dødtæt og det gjorde ondt over alt, men mærkeligt nok følte jeg mig bedre tilpas end jeg længe havde gjort (der skal nu heller ikke så meget til, når man kommer lige fra Thule!)

Lidt mad - og på hovedet i seng.

Ubudne gæster

Næste morgen fik jeg beundret landskabet, inden det atter gik løs. Dagen før havde jeg været så flad, at jeg kun havde sanset hvor jeg satte fødderne. Vi var halvt nede i en stor grøn dal, hvor en lille flod snoede sig malerisk nede i bunden. Det var et imponerende syn i det tidlige morgenlys. Endnu kunne man ikke se de helt store, sneklædte bjergtoppe, men det var kun et spørgsmål om tid før de ville dukke op forude.

Den første halve time på ruten var forfærdelig - hele kroppen værkede, benene var stive og tærne ømme. Heldigvis forsvandt smerterne og vi glædede os allesammen over, at det faktisk gik helt godt nu.

Det eneste, der ikke var helt på toppen, var min mave. Senere skulle det vise sig, at jeg havde fået GIARDIA, som er en parasit, der sætter sig i maven og fucker hele systemet op. For ikke at gøre dette til en sygejournal, vil jeg nøjes med at nævne, at jeg tabte knap 10 kg på fire uger, hvilket er en hel del for mit vedkommende.

Fire dage senere kom vi til sherpaernes hovedstad, Namche Bazaar. Det er klart den største by i Solu Khumbu-området (ca. 500 indbyggere), og hver lørdag kommer der mennesker fra nær, og især, fjern for at handle deres varer på det store marked. Mange folkefærd er repræsenteret, men tibetanerne skiller sig, med deres lange filtrede hår, og solide bygning - klart ud fra mængden. De lokale kan uden videre færdes over grænsen mellem Tibet og Nepal, hvorimod turister er henvist til de mere officielle grænseovergange. En anden god gang kunne det være interessant at besøge "Verdens tag".

Vi tog en ekstra hviledag i byen for at aklimatisere os til højden (3800m). Kroppen skal nemlig have tid til at vænne sig til den tynde luft. Vi havde også en ekstra hviledag i Lobuche (4900m), før vi var klar til at bestige målet: Kala Patar (5623m).

Nu kunne man for alvor se, at det var Himalaya-bjergene. Kæmpestore snedækkede kolosser var overalt hvor man vendte blikket. Et bjerg jeg husker specielt er Ama Dablam (6900m), som få dage forinden var blevet besteg af den første rent danske ekspedition i Nepal. Det er ikke for ingenting at det kaldes "Verdens smukkeste bjerg".

Også om natten var der nok at imponeres over. Himlen var et stort virvar af klart lysende stjerner, hvor ikke engang den ellers så flotte Thule vinterhimmel kan følge med. Den var der rig lejlighed til at beundre under de mange natlige udflugter til det lille hus - et tegn på god aklimatisering!

Jeg når målet - og en yak-okse når mig.

Endelig oprandt den store dag, hvor Everest skulle besigtiges på nært hold.

Vi startede fra Lobuche lidt i seks om morgenen. Termometeret viste -18c, og himlen var fuldstændig skyfri. Perfekt!!

Den tynde luft lagde automatisk en dæmper på tempoet. Det havde vi dog vænnet os til de sidste par dage, hvor for høj hastighed hurtigt var blevet straffet med akut åndenød. Kodeordet er: rytme. Ikke vilde samba-rytmer, men snarere den rytme der kendetegner folk som slæber sig rundt i barakken efter en aften i klubben.

Efter et par timers gang kom vi til Gorak Shep, som er absolut sidste chance for en kop te inden de sidste 300 højde-meter op til toppen af "The Black Hill" Kala Patar. Teen var rædselsfuld, men alle former for væsker er velkommen i 5200m højde, så ned kom den da. Det sidste stykke gik egentlig forbavsende let. Måske var det fordi man var så tæt på målet nu - koncentrationen og forventningerne til den udsigt, som man havde gået så langt for at se, gav sikkert nogle kræfter.

Endelig kravlede vi op på de kæmpestore sten, som udgør toppen på "højen". Udsigten var formidabel!!! De var der allesammen: Nuptse, Pumori, Lhotse. Og Everest selvfølgelig, og mange, mange flere af verdens højeste bjerge. Jeg følte mig næsten som sad jeg midt i en kulisser i Hollywood - det hele var bare så perfekt, at det var helt uvirkeligt. Klipper, sne og is så langt øjet rakte, hvilket var ekstremt langt pga. det klare vejr. Der var en mindre storm i gang på toppen af Everest, men jeg kunne da let genkende de stejle, sorte granitsider fra de mange bøger om bjergbestigning som jeg havde læst i tidens løb.

Vi nød det smukke sceneri indtil den iskolde friske vind fik os til at ryste af kulde. Jeg var en lykkelig knejt, da jeg på det nærmeste spurtede ned mod Gorak Shep. Det virker som en slags doping, når man bevæger sig ned i luftlag med større og større iltindhold.

Kort før te-huset slentrede jeg forbi et par yak-okser. Pludselig tog Fanden ved den ene af dem. Jeg hørte et par hurtige klov-skridt(!), mærkede at stød der hvor ryggen bliver til ben, og var så pludselig airborne. Jeg husker tydeligt, at jeg skreg i rædsel - hvad Fanden skete der? Knæ og albuer fungerede som landingsstel - hva' nu? Ville bæstet angribe igen? Et hurtigt blik over skulderen fortalte at det ville den ikke. Den var allerede vendt tilbage til sin makker for at fortælle om den lette sejr. Der lå jeg så i støvet og rodede rundt. Jeg turde næsten ikke rejse mig og finde ud af, hvor stor skade der var sket. Heldigvis var det ikke noget alvorligt. En flænget buksebag, skrabede knæ og albuer plus forskrækkelsen var alt. Yak-cjeren kom til syne og sagde smilende: "Bad yak, bad yak!" Sikker ikke første gang en dum turist var gået i fælden. Desværre var der ingen vidner - det må have set afsindigt morsomt ud!

Vi fortsatte ned til Periche (4200m) samme dag, og gik efter et hurtigt måltid mad dødtrætte i seng. Som noget af et anti-klimaks begyndte min mave nu for alvor at brokke sig. De næste dage sneglede jeg mig afsted. Bunden blev nået, da jeg ved Tengboche-klosteret (3900m) gik i seng med 39 i feber. Da vi kom tilbage til Namche Bazaar, gik jeg straks til et lille hospital, hvor jeg fik udleveret antibiotika.

Allerede efter to dage på piller havde jeg det langt bedre. Vores lille gruppe var nu spredt for alle vinde - kun en canadisk pige var blevet tilbage for at trøste mig. Vi fulgtes ad hele vejen tilbage til Jiri. Det var en herlig tur; jeg var så godt som rask og kroppen havde vænnet sig til de lange dagsmarcher.

Vel tilbage i Kathmandu samledes hele banden igen, og vi havde nogle madorgier, hvor vi simpelthen åd til vi var blå-lilla i hovedet. Fedt! Men langsomt blev gruppen opløst. Nogle skulle hjem, andre (mig selv incl.) skulle videre ud i den store verden.

Et eventyr var slut - nye kunne begynde!!!

Torben Hvass

Rie's Litteraturkonkurrenz

LITERATUR-KONKURRENZEN

For nylig blev der afholdt en landsdækkende litteraturkonkurrence. De tre første pladser blev besat af de tre personer i vor opgave. Kan De, ud fra oplysningerne, finde frem til, hvilken by hver enkelt kommer fra, hvilket værk vedkommende har skrevet, og hvilket nummer i konkurrencen det rakte til?

Mørk vandt konkurrencen.

Carlsen er ikke sjællænder
og har aldrig skrevet et
digt.

Treeren havde skrevet en
nouvelle, men kom ikke fra
Lolland

Jyden fik sølvmedalje i det litterære arrangement.

Navn	By
Værk	Nr.

	Fredericia	Holte	Nakskov	Digt	Novelle	Tragedie	Nr. 1	Nr. 2	Nr. 3
Carlsen									
Iversen									
Mørk									
Nr. 1							OHO		
Nr. 2									
Nr. 3									
Digt									
Novelle									
Tragedie									

Hvilken slags værk skrev Iollikken.

DRMO MEDDELER

BRUGTE BATTERIER

VED GENNEMGANG AF DE INDSAMLEDE
BATTERIER HAR DET VIST SIG AT
DER IKKE ER EN ENESTE

ENGANGSLYGTE

HUSH AT DER OGSÅ ER BATTERIER
I DISSE SMA VIDUNDERE
DERFOR
I KASSERNE MED DEM

MED VENLIG HILSEN
GUNNER/DRMO

EFTERLYSNING

Vi vil gerne vide hvordan det startede, - denne hæmningsløse drift der driver os alle til at sætte pen til papir - og få det massefremstillet.

Det vi efterlyser er gamle numre af Stafetten - og muligvis - en eller flere forløbere til dette blad. Forløber(ne) til det blad som du nu holder i din hånd, og nu kendes som Phasetten.

Ligger du inde med gamle eksemplarer vil vi gerne låne dem for at kunne kopiere dem, og dermed opbygge et arkiv, som vil komme alle på pladsen til gavn.

Vi kan oplyse - til glæde for gamle Sønderstrøms-boere, at vi via Andrew Koefoed nu har en komplet kopisamling af DACETTEN - det daværende DAC's blad på Strømmen - fra årene 1965 til 1969.

Har nogen lyst og interesse til at se - og gense disse historiske blade, og/eller er i besiddelse af gamle eksemplarer af Stafetten, så ring til Susanne på #3150.

Vi håber også at I på Bomhusvej eventuelt kan hjælpe os. Vi returnerer selvfølgelig alt lånt materiale straks, og i ubeskadiget stand.

På forhånd TAK.

Baren i Ballroom ligner en bar, som man finder i en engelsk pub med respekt for sig selv (til en pris af \$ 22,000), og Stagbaren fremtræder nu i et rent og lækkert regi. Belysningen vil især bartenderne kunne glæde sig over - nu kan de se igen. Lamperne på Stagbarens vægge udkaster et smukt stjernemotiv, og billiardbordene, som er helt nye, har endnu ikke haft "fornøjelsen" af nedbrændte cigaretter og ølsjatter.

Selve møblementet er 99% dansk - barstolene er næsten for behagelige at sidde i, især for folk af en ikke for overdimensioneret størrelse.

Der mangler ved åbningen lidt endnu: Der skal laves trappe, taget skal repareres, og hovedindgangen skal males. Men det må vente til sommer, når ATCON kommer igen, og gør deres arbejde færdigt.

Vi byder den "nye" klub velkommen, og bringer på de næste sider en lille billedkavalkade fra NCO-klubben - før og efter møblering.

Susanne Green Hansen

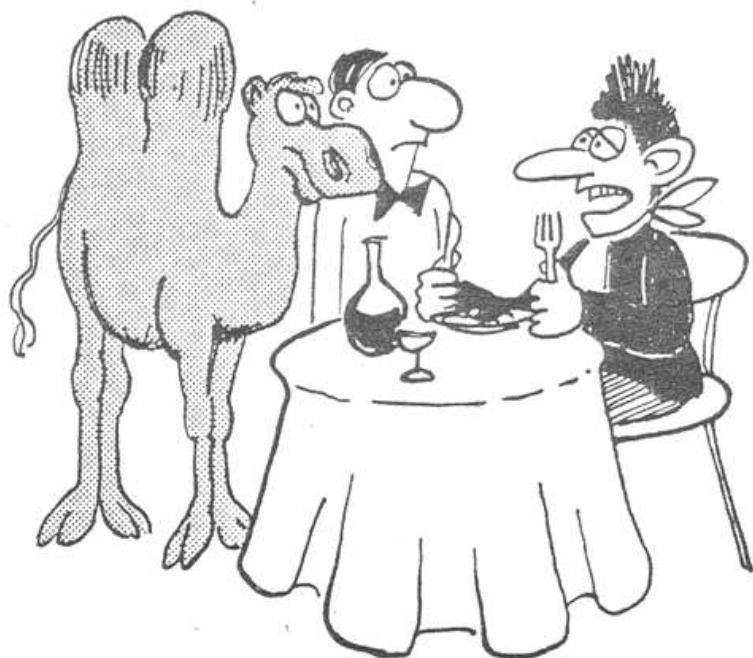
NCO-Klubben genåbner efter renovering

Efter godt 8 måneder og \$3 mill. åbner NCO-klubben igen, i den "gamle" bygning. Åbningsdatoerne har varieret, og forvirringen har været stor, men Operation "Desert Shield/Storm" har, udover kontraktmæssige forsinkelser, gjort sit til at klubben ikke kunne åbne Nytårsaften, som man i begyndelsen havde håbet.

Men ventetiden har været det værd. Chuck Maneri, Manager for TOW-klubben, havde fotografen og undertegnede med på en rundvisning i de nye faciliteter. På daværende tidspunkt var der endnu noget bart, men vi fik da set os omkring, og fik en god fornemmelse af lokaliteterne. Umiddelbart undrer man sig selvfølgelig over, hvad alle de mange penge dog er gået til, men Chuck fik svaret på det spørgsmål. De fleste penge er faktisk gået til det, man IKKE ser! Pengene ligger godt gemt over lofterne - forstået på den måde, at den største udgiftspost er gået til renovation af hele klubbens ventilationssystem. Men også køkkenets renovation har bidraget til udgifterne, da det er blevet udbygget, og alt i det er nyt. Alle faciliteter er blevet forbedret, og alt er faktisk nyt, selv om selve lokalernes "lay-out" ligner det, man kender fra før - hvorfor ændre væggene, når de nu inddeler lokalerne bedst sådan som de står nu?

En aften i klubben med Fattah:

— Nej, det var KANEL, jeg bad om...!

Vi åbner døren til...

I sidste nummer af Phasetten startede vi en ny artikelserie hvor vi ser på de forskellige afdelinger og funktioner her på basen. Artiklen om Joan, skrædder i Pick-Up Point blev vel modtaget, så vi fortsætter med et interview med endnu en kvinde, som hele basen kender - ihvertfald af udseende. For hvem af os har ikke fundet en lille blå seddel i vores postkasse - et tegn på at en brevpakke venter på os - og så er det, vi træffer Bitten på

GC's Posthus

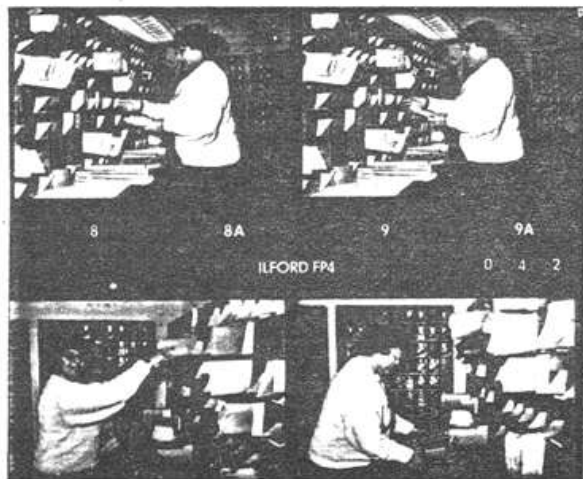
Bitten er født i Aalborg, hvor hun tog realeksamen fra Danmarksgades Skole. Derefter gik turen til højskolen i Tølløse, og videre til et elevjob på Elværkernes Ingeniørskontor i København. Senere blev hun gift og bosat i Holbæk og var nogle år hjemmegående, mens hendes to sønner var små. I 1967 blev hun deltidsansat ved Levnedsmiddelkontrollen i Holbæk, og havde samtidig et halvdagsjob ved Holbæk Shipping og Spedition. Efterhånden greb jobbet på levnedsmiddelkontrollen dog om sig, og hun helligede sig helt dette job. Ved hendes ansættelse var der bare 4 medarbejdere. I løbet af det følgende år blev foretagendet omdøbt til Miljø- og Levnedsmiddelkontrollen i Nordvestsjælland, hvor den efterhånden dækkede 12 kommuner, og havde 37 medarbejdere, og Bitten blev udnævnt til sekretariatsleder. Undervejs deltog hun i HF-kursus, Dansk Kommunkursus I & II, samt Forvaltningshøjskolen på økonomisk-administrativ linje. I 1979 blev Bitten tilbudt arbejde på Landbohøjskolens Studiekontor, og hun forlod Holbæk, idet der til jobbet hørte en dejlig tjenestebolig på Frederiksberg. Jobbet bestod i planlægning af undervisning, øvelser og eksaminer, ansvar for eksamensopgaver og gennemførelse af eksaminer samt deltagelse i programmet til integrering og godkendelse af videregående uddannelser inden for EF.

Da Bittens børn efterhånden var flyttet hjemmefra, ønskede hun at holde orlov fra sin tjenestemandstilling, og hun havde overvejet muligheden for at søge ind hos det daværende DAC, som hun kendte fra sin tidligere mand, Kaj Nederskov, der dengang arbejdede i POL. Samtidig var hun dog blevet opfordret til at medvirke ved oprettelsen af et veterinærdirektorat efter

dansk mønster i Kuwait, men hverken den kommende chef eller klimaet virkede tillokkende, så det blev Thule, hvortil Bitten ankom den 20. marts 1986 og blev sekretær for Finn Sølvhøj, daværende Superintendent i CE. Jobbet på GC's Posthus overtog hun i december 1987, og på det tidspunkt havde hun mødt sin kommende mand og besluttet sig til ikke at vende tilbage til Landbohøjskolen efter orloven.

Selve forretningsgangen på posthuset er omstændelig. Det drejer sig ikke alene om at få sorteret den længe ventede post ud i boxene - noget som de fleste på basen *ALDRIG* synes kan gå hurtigt nok. Men posten skal først hentes i Hangar #7, hvortil Bitten får rundtur med taxa. Der kan sagtens gå en time, fra flyet er landet, til posten er i bygning "274".

Posten er allerede i København blevet sorteret i sække til henholdsvis GC og Postekspeditionen i bygning # 101. Det er derfor vigtigt, at der på brevene til GC Posthus anføres *både GC og box nr.*, idet posten ellers sorteres i de forkerte sække i København, hvilket naturligvis forsinker posten. Det er lidt af et problem for både GC Posthus og Postekspeditionen, så derfor opfordrer hun hermed alle til at forklare dem derhjemme, at det lille ord *GC SKAL* med, såfremt man vil have sin post til tiden.

Posten deles ud i boxene
Foto: Johnny Vang

Er andet problem opstår, når folk rejser på ferie. Har man bedt om det *på forhånd*, bliver posten eftersendt. Det er især vigtigt, hvis der er et specielt brev, man ved er på trapperne. Men en stor del af arbejdet består i at returnere post til dem, som er rejst "for good". Rejser man på ferie, uden at bede om at få posten eftersendt, bliver den lagt i boxen - det gælder også, hvis man skal/er på medical. Bitten opfordrer folk til at få en kollega eller ven til at tømme ens postbox, mens man er væk, for boksene er så små, at de hurtigt bliver fyldt. En anden ting man bør tage ad notam er, at Postekspeditionen i bygning 101 *KUN* må beholde uafhentede pakker i 14 dage, så rejser du på ferie og forventer en pakke i mellemtiden, så skriv en fuldmagt til en, du stoler på. Ellers bliver pakken returneret.

Udover at sørge for posten - som er en utrolig vigtig ting for os alle, så skal boxene også vaskes af og til samt vedligeholdes. Ofte går folks frustrationer over manglende post ud over de stakkels boxlåger eller man glemmer sin kode - men op *skal* lågen altså, og det kræver ofte småreparationer. Hvis din box f. eks. ikke kan lukke ordentlig, skal du derfor henvende dig til Bitten, så hun kan reparere den eller evt. skifte lågen ud.

Desuden sørger Bitten også for "Søgave". Det indbefatter bl.a. årstidens buket, og den kan sendes til en samlet pris af af kr. 162 (kr. 70 for buketten, kr. 40 for udbringning og kr. 52 til telefax). Det er muligt at sende næsten alle former for blomster og pottedplanter, frugt- og blomsterkurve, vin, spiritus, smykker, Lego, gavekort og andet, så der er noget til enhver pris og lejlighed.

Til udlandet er det dog kun muligt at sende blomster, pottedplanter eller kranse. Det kan anbefales at sende sin Søgave i god tid, da vi jo alle har erfaret, at det somme tider kniber med telefonforbindelsen - og dermed også telefax - til Danmark.

Bitten sælger også frimærker og smukke mærkater med Thule motiver - fotograferet af Gunner Clod-Svensson, DRMO, som Bitten blev gift med her på Thule den 13. maj 1989. De har nu hjemmeadresse i Aalborg. Mærkaterne er iøvrigt meget eftertragtede af personalet på Bomhusvej, som nu også ved hvor de kan henvende sig. På Posthuset kan også købes de flotte GC postkort, fotograferet af basefotograf Johnny Vang - de koster c. 0.60 pr. stk, men man kan iøvrigt betale både med danske penge, dollars eller check. Endelig kan man også købe sæt med 18 forskellige postkort, her fra området fotograferet af Jack Stephens, til en pris af \$10 pr. sæt.

Og så til det praktiske, for på disse breddegrader er der også tænkt på: varmt undertøj! I følge lokaleaftale kan alle, der har behov, med en såkaldt "supervisorseddel" købe det varme undertøj for kr. 86 pr sæt. En pris der luner!

Åbningstiderne for GC Posthus er:

Mandag: 11:00 - 13:00

Tirsdag: 8:00 - 9:00, 11:00 - 13:00 samt 17:00 - 19:00

Onsdag: 8:00 - 9:00, 11:00 - 13:00 samt 17:00 - 19:00

Torsdag: 9:00 - 13:00, samt 17:00 - 19:00

Fredag: 8:00 - 9:00 samt 11:00 - 13:00

UNDTAGELSE: når der sorteres post er der lukket, UANSET tidspunktet.

Susanne Green Hansen

— Hvis De regner med at få lønforhøjelse, så regner De forkert. Og folk som regner forkert, har vi ikke brug for: De er fyret...!!

Thule i 1957 - 1959

I sidste nummer af Phasetten skrev jeg i artiklen om Joan, at hendes drøm om at komme til Thule stammer fra mange år tilbage, da en bekendt til familien, Skipper, kom hjem fra Thule, og forærede hende en bamse, lavet af isbjørneskind.

Vi bringer her Skippers historie om sin tid på Thule, genfortalt af hans kone Anna:

Efter et kort ophold på Sdr Strøm fra juni 1956 til januar 1957 kom Skipper til Thule, første gang fra juli til december 1957, var her så igen fra april til december 1958, og til slut, fra januar til april 1959.

Dengang var der ca 200 danskere på basen, alle håndværkere. Man boede i 6-personers telte som hvert indeholdt 6 senge, 6 kommoder, 6 stole, 1 bord og en olieamin i midten. De medbragte selv hjemmefra brød, leverpostej og spegepølse, som de opbevarede på gulvet - det fungerede som køleskab. Der var også en barak med bad, toilet og håndvaske, og desuden en køkkenbarak, hvor de spiste tre måltider om dagen. De medbragte madvarer blev brugt til fest lørdag aften. Man fik 1 øl pr. person om dagen og de blev så gemt til lørdag. Snaps var også med hjemmefra, idet der på Thule var spiritusforbud.

SAS måtte ikke flyve til Thule pga. NATO, så man fløj med ombyggede "Flyvende Fæstninger", DC-4 fra IcelandAir - de hed Guldifax og Sølvifax, så vidt Skipper husker, og var med propel. Man mellemlandede i Reykjavik.

På basen spiste man amerikansk mad, lavet af danske kokke. Skipper levede af pommes frites, oksekød og spejlæg. Æggene stank, når de blev kogt - de har sikkert været konserverede. Når man fik kylling, var stykkerne panerede, så dem kaldte de "sandblæste". Æg og kylling varede det længe inden han spiste, da han igen var hjemme. Den 4. juli og Thanksgiving Day fik de oksemørbrad - det var festmiddage.

Kost og logi var gratis. I vaskebarakken fik man sit tøj vasket, også gratis, men sæbe, barbergrej og tobak skulle betales, det købte man i BX'en.

En arbejdsuge var på mellem 70 og 120 timer og man fik kr. 7,20 i timen, et tillæg på kr. 1,80 hvis man var på dagløn, kr. 0,80 på akkord og dagløn, kr. 1,05 + dyrtid på akkord, og kr. 1,00 for overarbejde - ca. \$12.00 om ugen ud-

Better living anno 1958 Thule Air Base

betalt, kr. 1000,00 om måneden sendt hjem. Det var a'conto, så kom overskuddet, når man var hjemme igen.

De 12 dollars blev så brugt til indkøb af forskellig art, men man kunne også skrive efter amerikanske varer efter postordrekatalog. Fik man penge sendt hjemmefra kunne de veksles til dollar. Alt skulle betales i dollars.

Skipper kunne gå i biograf og se ældgamle film i "byen" - lejren lå uden for basen. Overfor lå sygehus, kirke og velfærdsofficerens hus. I "byen" var der snackbar hvor man kunne købe ostemad, hamburgers, kaffe og the. Der var også en "spillebule" med billiard, kortspil og bingo hver lørdag, og der var en Officersmesse med forskellig amerikansk optræden, dog ikke strip-tease. - der var kun mænd på basen - men der var gratis drinks.

Selve arbejdet for Skipper var på et værksted, der lå ved havnen. Alle maskiner blev sejlet dertil, men først efter at en kæmpeisbryder havde været igennem.

Skipper var med til at bygge haller, lagerrum og radarrum, men de fik ikke at vide, hvad det skulle bruges til. Han var også med til at bygge en varme-central ved en pumpestation. Alt vand blev pumpet ind fra tankvogne, som hentede vandet i en sø, men der blev gjort klart til at lægge vandrør, omviklet med varmelegemer, men det blev ikke færdigt i hans tid. Skipper var også med til at få vandrørene i lejren op med et hejseværk. Det kørte i døgndrift og stoppede kun når der skulle fyldes benzin på. Rørene var ikke tøet op, da han rejste hjem den sidste gang. Desuden har Skipper lavet "plenum", det vil sige udluftningsskorstene.

Skipper husker også P-Mountain, som en radarstation langt ude fra lejren, og Dundas ved Knud Rasmussens bjerg, det var vist nok en underjordisk antiluftskytsbatteri - og så var der jo de forskellige benævnelser, såsom A-Launch, J-Site og A+C+D Site, men efter at have set Joans billeder fra basen, kan Skipper se, at en del ikke er der mere.

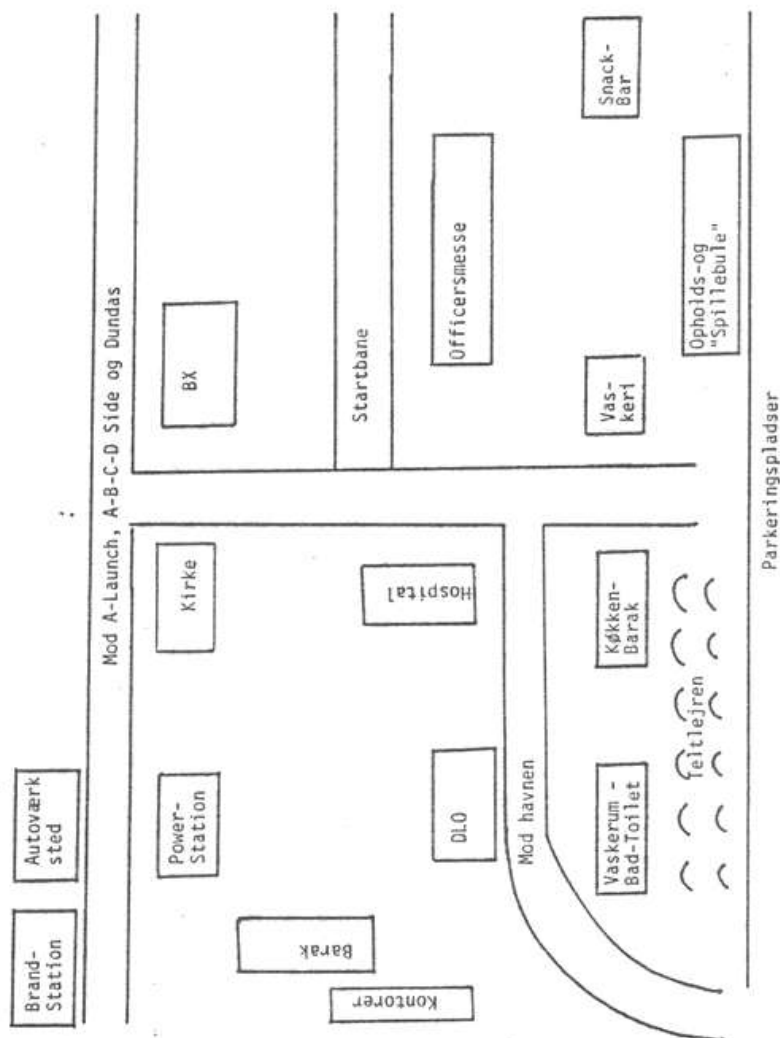
Man så ikke grønlandere, bortset fra et par som plejede og passede danske radiofolk i Dundas.

Skipper var også med til at bygge en enkelt barak - dormitory - en slags etagebyggeri til beboelse. Teltet han selv boede i var halvrundt og bestod af stof, glasuld og trægulv.

Selve byen "Thule" var flyttet ca 200 km nordpå fordi flyvemaskinerne ødelagde grønlandernes fangstmuligheder med deres larm.

I 1959 da der ikke var mere for Skipper at lave, gad han ikke mere og sagde op. Det resulterede i at han selv måtte betale hjemrejsen samt kr. 10,00 om dagen i kostpenge indtil han kunne komme hjem med en maskine.

Thule Air Base i 1959, som Skipper husker den:

Snedronningerne

Vi har modtaget følgende historie fra Per Axelsen, Dining Hall'en, som dog først gør opmærksom på følgende:

Dette er ren fiktion. Enhver lighed mellem situationer, steder og personer i denne historie og det virkelige liv er utilsigtet, og beror udelukkende på tilfældigheder.

Et koldt og råt sted, hvor umenneskelige vejrforhold gør livet farligt i de lange vintermåneder. Begrænset bevægelsesfrihed er kun et af de mange afsavn, de ca. 1200 indbyggere i den lille by Angiut lider. En by er dog så meget sagt. En samling af ens udseende barakker, der for alle nyankomne gør forvirringen total. Byen betragtes af mange som en lille by hjemme i det lille land, hvor alle ved alt om alle. Hvor hemmeligheder virkelig skal være hemmeligheder for at forblive hemmeligheder.

Tæt på klodens nordpol, der hvor lokalbefolkningens forfædre engang krydsede fra det store kontinent, har et meget lille firma, fra et meget lille land, en servicekontrakt, med et meget stort firma, fra et meget stort land.

Det er disse omstændigheder og omgivelser, der danner rammen om denne lille historie.

Den starter først på aftenen, først på måneden, først på året. Rygterne har svirret rundt i byen i nogle dage nu, at Snedronningerne i aften skal mødes på byens eneste forlystelsessted. Det er en stor, stor begivenhed, synes især Snedronningerne selv, og mange af byens indbyggere har de sidste dage bestemt sig for at ta' op og kigge lidt på sagerne.

Kommer aften, er etablissementet fyldt til bristepunktet, primært af sultne hankønsvæsner, men også af hunkønsvæsner, der enten ikke har fundet nåde for klubbens skarpe blikke, eller som synes, at det er ren og skær pjat.

Klubben består hovedsageligt af kvinder, der hver især går rundt og tror, at de er den sol, som hele Angiut så inderligt går og higer efter, ovenpå 4 måneder med arkisk nat. Med en enkelt undtagelse, eller højst to, er de ganske almindelige piger, der ingen andre steder ville få nogen til at fløjte, vende sig om, eller falde i svime - over deres udseende.

Mange af dem klær sig i tøj, som absolut ikke står til deres kroppe eller personligheder. Graviditet er det første ord, der kommer frem, når store maver, der efter nærmere eftersyn viser sig at være fedtbræmmer, stikker ud i det alt for stramme tøj. De ældre kvinder i den nævnte lille by, i det lille land, kalder kvinder fra de store byer, i det lille land, der går klædt i slige udrigninger, for skøger.

De gamle mænd i Angiut går melankolsk og tænker tilbage, langt tilbage, til hvor der kun var mænd i byen. Hvor der var loyalitet og venskab - hvor man kunne regne med sine kammerater, med sine Buddy'er, uden at nogen skulle tage stræben efter det modsatte køn med i betragtningerne.

Men sådan er det ikke mere. Nu, hvor en meget lille del er kvinder har mange af disse fundet en lille oase i den store ørken. Hvor de før var almene, er de pludselig - 5 timer senere - tilbødt, efterstræbt og jagtet af hundredevis af mænd. Det er heller ikke nemt. Nogle få indrømmer blankt at de til fulde benytter sig af deres undertal, og at det er tungtvejende grund til deres stadige tilstedeværelse. Ok, fint, godt. Det er, hvad det er. Værre er det med dem, som er ligeså - men ikke overfor andre, og mindst af alt over for sig selv, vil indrømme, at dette er tilfældet. Det har haft alvorlige konsekvenser for mange, der i glimourens sødme totalt har mistet jordforbindelsen og svømmer rundt i den sjælelige intethed med de efterfølgende og åbenlyse frustrationer som en selvfølgelighed.

20 -25 er i aften samlet til middag. De sidder i en afkrog af restaurationen, for dem selv, naturligvis. Kun kan man forundres over, at mandlige tjenere har adgang til denne verden. Et kort øjeblik ledes tanker tilbage til det lille land, hvor "broder"skaber og loger eksisterer, primært i den mandlige verden. Hvor latterlige, små mænd føler sig høje og mægtige i deres liges nærvær. Inspirationen til klubben i Angiut er indlysende hentet fra denne verden. Lige som det er tilfældet med andre medlemmer af dyrefamilien, går det bedst, når man gemmer usikkerhed og mangler i flokmentaliteten. Bliver de fanget alene, går det ofte galt, de kan ikke begå sig, og de dør.

Et nyt medlem skal optages, og dette går forbavsende stille for sig. I lokalet ved siden af er mange efterhånden ved at være godt utålmodige. De er kommet for at se på damer. Klientellet består hovedsageligt af mænd, der har deres hjerne til at sidde ca. 1 meter lavere end det normalt er tilfældet.

Det er disse, der giver Dronningerne den status, som de så hæmningsløst soler sig i. En stadig kamp for at lægge de få piger, der er, ned. En sygelig drift efter at overgå kammeraterne og bevise overfor andre, og ikke mindst over for sig selv, hvilken viril Casanova man er. Så langt går man, for at bevise sit eget værd, at klart overdrevne og decideret opdigtede historier er hverdagskost i Angiut.

Endelig sker det, at ventetiden er forbi for de hungrende. Dronningerne har trukket den, så langt de kunne. Til en fejende Lambada sejler de ind på det lille dansegulv. Flot ser det ud, synes mange, selv om de dansende mere synes at høre hjemme i et klassisk arabisk mavedanserensemble. Gruppen holder sammen ganske kort tid. Langsomt begynder de som man kan se hører mindst hjemme i forsamlingen, at forlade den. Til sidst sidder de tilbage, der hele tiden har været mest iøjnefaldende. Hovne matroner med næsen i sky, der af uransagelige grunde føler sig hævet over pøblen. De der har givet klubben det navn, som den måske slet ikke fortjener. I deres selskab sidder der nogle få lakajer med tungen ud af munden - oppe et vist sted - en tilsvarende samling opkomlinge, der mener at være mere end andre, fordi de har fundet nåde for deres Dronningsblik. Dur, dur ikke.

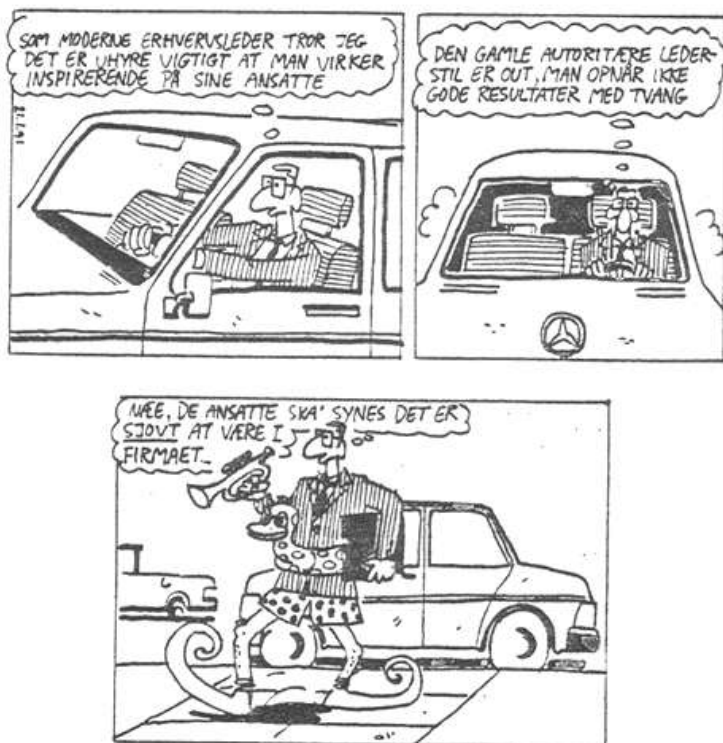
Da aftenen rinder ud, sidder de så tæt på udgangen som muligt og inspicerer, hvem der går hjem med hvem. Hviskende og tiskende "Se der, ved I nu hvad!" De kan så gå hjem med deres prinser og vågne op dagen efter med yderligere dimensioner i deres iforvejen splittede sind, at deres kroppe, og ikke dem selv, har været genstand for opmærksomhed. I større byer end Angiut bliver der tjent mange penge på den måde. Som to lommeofilosoffer stod og talte om sidst på aftenen - sidst på flasken: begge køn i Angiut kan deles op i tre grupper. De sandt frastødende Dronninger - prinsesserne der endnu ikke helt har mistet fodfæstet, eller som endnu ikke har set hvor det bærer henad, og så den trods alt største af de tre - de dejlige naturlige piger, helt nede hvor alle skulle være. De, der i den grad trækker i modsat retning, at det til fulde opvejer de aggressioner, der bliver oparbejdet mod det kvindelige køn. Tak.

De med hjernen 1 meter under det normale, de som er til sit eget køn, og så de som helt har meldt sig ud af den evige stræben efter tilfredsstillelse af de kødelige lyster.

Til dem, som denne historie indlysende nok handler om, havde de to filosoffer disse råd og kommentarer: med mindre man mangler selv den mindste form for selvstændighed, er man det, man selv gør sig til, og ikke det, som andre gør en til. Man må anse det for en statistisk umulighed, at så mange tåbelige kvinder skulle være samlet på et sted. Så til alle - gear lidt ned, så livet i Angiut får karakter af mere normale forhold. Dette ville forbedre forholdene på pladsen i helhed, og for jer selv i særdeleshed.

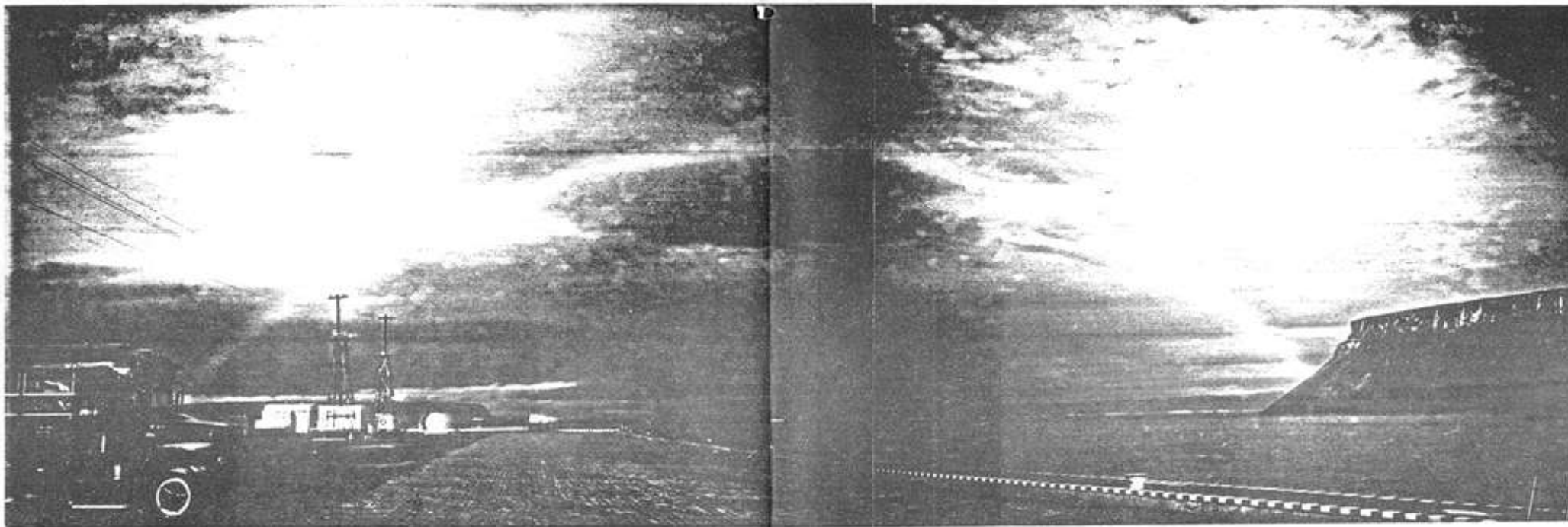
Det understreges endnu en gang for at undgå at støde eventuelle følsomme elementer, at dette har været ren fiktion, og at enhver lighed der er, eller kan drages til virkeligheden, udelukkende beror på tilfældigheder, fantasi eller skyldfølelse fra læsers side.

Forfattet af Per Axelsen, Dining Hall'en.

"I Don't Have To Worry About My Safety — I Work in an Office"

Regnbuen danner en portal ind til Thule havn, juli 1990

Foto: Poul Erik Christoffersen

Kurt Th. Olsen, manden bag stemmen
Foto: Morten Raahauge

Radio 5OZ20 bliver 30 år

Kurt Th. Olsen, Olsen-bande Olsen, Raket-Olsen - kært barn har mange navne, fortæller her om årene på en utraditionel radiostation - med mange utraditionelle radiofolk. Stationen bliver 30 i år, og det skal fejres.

Ja, det er virkelig rigtigt, at vores "barn" fylder 30 år, i dette Herrens år 1991, og vi skal selvfølgelig fejre det.

Vi vil gøre det traditionelt med et åbent hus, fødselsdagstilbud i pladebixen, requestshow, indslag fra de 30 år, morgenbord i den danske klub, og et par små overraskelser. Dette foregår i weekenden den 15/16 marts. Det bliver en rigtig radioweekend.

Radio KFMT

Hvad er der sket i de 30 år den lille radio har eksisteret? Jo, en hel del. Da radioen startede, var der 1 TV-kanal på basen, 1 Air Force radiokanal på AM-båndet samt 1 sportsradiokanal på 1210MHz også på AM. Der kom post ca. hver 14. dag, muligheden for at ringe hjem var meget begrænset og der var skattefrihed efter to år på pladsen, så der var basis for en lille fri og uafhængig radiostation.

Det var amerikanske teknikere fra RCA, som byggede stationen op. De fik et lille lokale i bygning 98 og startede under navnet KFMT. Tre timer om dagen, fra kl. 21:00 til kl. 24:00, og søndag eftermiddag fra kl. 12:00 til kl. 15:00, måtte der også spilles europæisk musik og tales dansk. Det var forbudt på andre tider af døgnet. Den danske rubrik hed "Dansk Panorama" og indledtes hver dag med marchen fra Drina med Jørgen Ingmann, og ordene "You are listening to Radio KFMT, World Northernmost FM Stereo Station" - og det var vi på det tidspunkt. Og så var man i æteren.

De første danske DJ's

Da jeg kom til basen i 1969, var der en udsendelse hver søndag med Pladepiloten - han hed Flemming Højsted og indledte med Harmonikaorkestret Kærne, og "Gladiatorernes Indtogsmarch". Aage Føns kørte mandag aften med "Ugens Mareridt" og kendingsmelodi af samme navn med Buck Owens.

B.C.Madsen kørte Big Band musik med Ted Heath og "String of Pearls" som kendingsmelodi. Bent Th. Nielsen var med fra starten i 1961, og indtil han tog hjem i midten af halvfjerdserne. Han kørte "Snowbirdshow" hver søndag fra kl. 8:00, uanset hvor meget det havde trukket ud aftenen før.

Jeg kan huske, at jeg skulle være afløser i "Jazzhjørnet" i fire uger i 1970. Mit kendskab til jazz bestod af flittige besøg i de hedengangne jazzklubber i Køge-området, altså træskojazz med Papa Bue, Chris Barber, Louis Armstrong og andre. Radioens pladearkiv havde en plade med hver af dem og derudover andre 20 plader med jazz. Jeg kan huske, at jeg valgte Leo Mathiesen og "Take it easy, Boy", som kendingsmelodi. Det var nemlig en Side A, skæring nr. 1 - og mit "cuekendskab" var meget begrænset, ("cue" betyder at køre pladen frem, så den er klar til den pågældende skæring, når pladespilleren sættes i gang). Derefter kørte jeg alle fire udsendelser med første nummer af side A og side B - og glad var jeg, da det gik nogenlunde.

DO YOU WANT TO END UP

LIKE THIS ?

DON'T SMOKE IN BED !!!!

Under dansk ledelse

I 1972 skete der et skift på radioen. De "gamle" fra RCA var taget hjem "for good", radioen var flyttet til bygning 274 til nye og større lokaler, og navnet KFMT kunne ikke videreføres pga., at der var en anden station på den amerikanske østkyst med det samme navn. Man vedtog så at bruge det navn, som den danske licens havde, nemlig Radio 5OZ20. Alle regler om, at der skulle tales engelsk og dansk på bestemte tider, blev slettet - og så ankom der en ung mand til pladsen ved navn Eigil Parsborg Hansen, som var den mest ihærdige medarbejder, som nogensinde har haft med Radio 5OZ20 at gøre.

Under ny bestyrelse

Den nye danske bestyrelse gik til sagen med ildhu. ITT havde givet en ny antenne, så selv P-Mountain var i stand til at lytte med. Holdet dengang bestod af Eigil Parsborg, Per Wallem, Aage Føns, Bent C. Madsen, samt Kathrine og Niels Jensen fra Dundas. På morgenfronten var det skiftevis Bent Knudsen ("Den hellige baker"), som sparkede os ud af køjen med et brag af en march, og Frank, som lod "Way Down Yonder in New Orleans" med Dutch Swing College Band drøne gennem æteren. Bent Knudsen kørte også om søndagen, hvor han altid sluttede af med et kvarter fra NOREA Radio i Rødning, en radio der producerede "Det Talte Ord" til både ret- og vantroende. Eftermiddagene havde "14:01" med Barry Manilows "Mandy" som kendsingsmelodi. Den var så tilpas lang, at selv om man var lidt sent på den, kunne man nå at finde plader frem til begge timer, mens den kørte.

I mange år var det brandfolkene, der stod for denne udsendelse - bare spørg Leif Kurt, radioens formand gennem mange år. Desuden var der Poul "Pyllemeyer", som spillede "Soul Special" - "Negerpop", som han kaldte det på svensk. Hans udsendelser var så gode, at Radio Grønland i Nuuk udsendte dem hver uge.

Det COMM'er os ved:

— Og med hensyn til reparationer har vi to veludstyrede værktøjer — det ene ligger i det tibetanske Himalay det andet i Thule på Grønland!

I 70'erne var der stadig børn i Dundas, og Bent C. Madsen og jeg havde fået den udmærkede ide at lave børneradio. Vi havde et eksemplar af "Orla Frøsnapper", som vi læste op af, selvfølgelig i direkte udsendelse; så bogen fløj frem og tilbage mellem os i studiet, når vi skulle agere og lave lyde. Vi spillede også eventyrplader for børn, og jeg husker, at børneprogrammet skulle laves en søndag formiddag. Vi skulle spille "Bambi" (pladen var til 45 omdrejninger), men den blev sat på med 78 omdrejninger, og imedens havde vi taget hovedtelefonerne af - og opdagede først fadæsen da pladen var færdigspillet. Men ingen af børnene havde reageret, så vi stoppede med børneudsendelserne efter den "lytterundersøgelse".

Pladesalg og medlemsskab - og Operation Julemand

Medlemsskaren var ikke ret stor, og det var kassebeholdningen heller ikke, så der blev begyndt med pladesalg. Politikken var, at for hver 10 plader vi solgte, var der een til arkivet. Så kom der plader i kartoteket. Indimellem var der et ret stort varelager, som trak ned på likviditeten, og så blev der holdt krisemøder, men vi klarede skærene.

Igennem nogle år havde amerikanerne kørt "Operation Julemand", en indsamling til julegaver til børnene i vores nabobyer. I 1973 havde radioen den første maraton-ønskekoncert, som startede lørdag middag kl. 12:00 til tonerne af "Kong Frederik d. IX's Hønnørsmarch", og sluttede søndag aften omkring kl. 19:00. Dagen efter var antallet af halve overskæg og kronragede isser blevet mange gange større. Hele det indsamlede beløb gik ubeskåret til "Operation Julemand".

I 1974 blev der solgt frikadeller ved årets "Operation", og jeg kan huske, at salget gik meget bedre end forventet, så frikadellerne blev mindre og mindre. Det sluttede, da en kunde ringede ind og sagde, at nu havde han siet rødkålen, men kunne stadig ikke finde frikadellerne.

**Kunder
der mener at
vort
personale
er
uforskammet...**

**skulle bare møde
chefen!**

Klassiske toner, og julehilsener

Ulf Dørge var en festlig fyr, også i radioregi. Han var klassisk ekspert og startede i 1975 "Klassisk Søndag" til tonerne af Elvira Madigan. Han var også sportsredaktør, og midt i programmet "14:01" fik vi sporten med Ulf. Hver gang en spiller havde lavet et 300-spil i den danske bowlingturnering blev champagnegaloppen spillet. Det blev den også, da Ulf annoncerede, at C.C. havde fået 300 - (pause) - i 3 spil!

Danmarks radio sendte i mange år julehilsener fra danske i udlandet, og Eigil Parsborg fik snakket sig ind hos Arne Honore, som var ansvarlig for disse udsendelser. Vi fik tildelt to timer til julehilsener fra Thule to år i træk, mens vi kun fik tildelt een time det tredje år, og efter den tid lavede man strukturen om i DR, så der ikke blev plads til os.

Det første år kørte vi på den måde, at vi tog seks til otte personer ind af gangen. Vi gik så rundt med mikrofonen, og de forskellige sagde eller læste deres hilsen, og musiknummeret blev annonceret. På denne måde blev to timers udsendelse produceret på kun to-en-halv time. Det var vi meget stolte af.

Prins Henrik udtaler sig.

I 1975 var Dronningen og Prins Henrik på besøg heroppe. De havde "Ingolf" med som ledsagerskib og skulle til Qaanaaq. B.C. Madsen og jeg kom med, selv om vi ikke havde pressekort, men det var der jo ingen, der kunne se på os, og vi drak lige så godt som de professionelle journalister. Med os havde vi en transportabel båndoptager med batterier, for vi skulle lige lave et indslag på "Ingolf" på vejen til Qaanaaq. Vi glemte at slukke for batteriet, så det eneste vi kunne høre på båndet dagen efter, da vi skulle redigere det, var Prins Henriks cirkusdansk, hvor han sagde "Mange Dak". Der var et par herrer, som fik meget travlt med at redigere og fremstille et nyt bånd, for vi havde lovet at dække besøget for Grønlands Radio, men i modsætning til "Pyllemeyer" tror jeg aldrig, at vores udsendelse blev bragt. Hvorfor mon ikke???

Gættemik

En af de udsendelser, som jeg var med til at starte, kører endnu under samme navn - ja rigtig gættet! "Olsen-Banden". Det startede en lørdag aften, hvor B.C.Madsen, Leif "Bornholmer" Andersen og jeg gik i NCO-klubben. Da vi havde spist, blev vi enige om, at der gad vi ikke blive. Der har sikkert været et kedeligt band, det kunne jo ske. Så vi købte to flasker vodka, lavede 2 x 4 spørgsmål på en serviet - og gik så på radioen. Vi fik omkring 16 indringninger den første aften - helt uden annoncering, og det gav blod på tanden.

Sæsonen efter fik vi sendetid søndag eftermiddag. Der var især to personer i Dundas - Eigil "Tele" Jensen, og "Degnen" - Harry Kristensen, som vandt meget i den første sæson, så for at pacificere dem fik de til opgave at lave spørgsmålene. Eigil fabrikerede spørgsmål, helt til jeg tog til Danmark i 1982, mens basens fotograf, Olav Hansen fortsatte med udsendelsen.

Det var lidt nostalgi. Ja sådan var det jo dengang under de forudsætninger, som vi havde at arbejde udfra. Jeg har nævnt nogle enkelte navne, men der har været mange andre, som virkelig har gjort et stort stykke arbejde for radioen gennem tiderne, og de får hermed en fødselsdagshilsen fra deres "barn", som nu fylder 30 år.

Fremtiden??? Ja, det er andre ting, vi er oppe imod i dag. De mange TV-kanaler, korte ophold på pladsen, lav deltagelse i foreningsarbejde ("Du må jo være rablende...") - men jeg tror, at det kan lade sig gøre, hvis vi prøver at tænke positivt.

Velkommen til fødselsdagsfest - og hvis der er en eller anden, som har lyst til at være med til at lave radio, så kom endelig frem af busken. Jeg tror stadig på, at der er mange, som har lyst til at præstere et stykke radioarbejde.

Hilsen fra et af mosefundene,

Kurt Olsen

Se radioens fødselsdagsprogram på næste side

RADIO 5 OZ 20

Fødselsdagprogram

16 - 17 marts 1991

Lørdag kl. 14:00

Udsalg i Pladebixen

Fra kl 14:00 - 17:00 er der udsalg i pladebixen, samtidig holdes Åbent Hus, hvor Radio 5OZ20 byder på et glas øl, alt imens der fra studiet laves udsendelse med små quizzes og klip fra det gamle båndarkiv.

Lørdag Kl. 17:00

Fødselsdagsmenu

I dagens anledning leverer vi en fødselsdagsmenu, bestående af fx røget rullepølse, røget svinemørbrad, løgpølse, kryddersalami, braunsweiger og pate, samt en langhalset pilsner.

Dette lækre måltid leveres i Jeres barak til en pris af kr. 30,-
Bestilling pr. telefon #3111, 3112 og 2844, fra kl. 16:00

Lørdag kl. 17:00

Requestshow

Vi er klar ved telefonerne med årtiets requestshow, fra kl. 17:00 - søndag morgen kl. 09:00.

På tidspunkter i løbet af show'et laves forskellige små quizzes samt andet tant og fjas.

Søndag kl. 9:00

Morgenbord

Radio 5OZ20 inviterer til MORGENBORD I DEN DANSKE KLUB søndag morgen fra kl. 9:00 - 12:00, hvor det ville glæde os at se Jer alle til musikønsker og interviews.

Søndag kl. 12:00

Musikshows fra radioen

Søndag kl. 13:30

Olsen-Banden

Søndag kl. 16:00

Afslutning

Dette er vores program til en radiofødselsdag. Vi opfordrer alle til at deltage og få en rigtig sjov Thule-weekend.

På genhør på FM 97.1 - Radio 5OZ20 - DIN Radio

De faglige sider

(Vi gør opmærksom, på at tillidsmandkollegiet på basen intet har med svarene at gøre. Lars Juel Hansen alene er ansvarlig for brevkassen. Red.)

På redaktionen har vi modtaget følgende spørgsmål:

Er der mulighed for, i forbindelse med eventuelle fremtidige bemandingsmæssige reduktioner, at uorganiserede kolleger afskediges først?

Hertil må svaret blive ja, det er muligt at forlange uorganiserede kolleger frem i første række i forbindelse med bemandingsmæssige reduktioner, men det er en lang og omstændig affære.

Det første der skal tages hensyn til er, om kollegerne er ansat på en fortløbende kontrakt, eller om de er ansat på en tidsbestemt kontrakt. Er det sidste tilfældet, er der ingen mulighed for at opretholde ansættelsesforholdet efter kontraktforløbet, uanset om kollegerne er organiserede eller ikke.

Er der derimod tale om en fortløbende kontrakt, er sagen noget anderledes.

Vi har på pladsen etableret et permanent afskedigelsesnævn, en pendant til det afskedigelsesnævn, der er etableret imellem hovedorganisationerne LO og DA, og i tilfælde af afskedigelser i større omfang, er det et spørgsmål om at få hver enkelt afskedigelse behandlet i afskedigelsesnævnet, hvilket vores overenskomst giver mulighed for, med formuleringen af para 12, stk. 3.

I afskedigelsesnævnet sidder 2 repræsentanter for arbejdsledersiden og 2 tillidsmænd, der repræsenterer arbejdstagersiden. I tilfælde af, at tillidsmændene finder, at afskedigelsen er vilkårlig, har de muligheden for at få den prøvet i det fagretslige system, hvor den yderste konsekvens kan blive, at firmaet får dom for genansættelse, eller, såfremt dette ikke er muligt, bliver pålagt at skulle betale en erstatning til den afskedigede. Nu er det nok utopi at tro, at organiserede tillidsmænd vil finde en afskedigelse af en uorganiseret kollega vilkårlig, men skulle det imidlertid ske, at de 2 tillidsmænd enten ikke tager stilling til afskedigelsen, eller med deres underskrift på afskedigelsesnævnets sagsakter anfægter afskedigelsen, ja så kan firmaet få et problem.

Problemet består i, at firmaet jo er juridisk forpligtet i Danmark, og her gælder Lov om Beskyttelse mod Afskedigelse på grund af Foreningsforhold, hvorfor den uorganiserede kollega med denne lov i hånden, samt overenskomsten, formodentlig vil kunne anlægge et civilt søgsmål imod firmaet. Der er en vis usikkerhed omkring dette, men på baggrund af de seneste sager i Danmark; HT-konflikten og Max brandmand, samt det faktum at der i vores overenskomst er afsnit, der har karakter af eksklusivaftaler, er muligheden absolut tilstede.

Hvordan undgår man så, at der bliver rettet et civilt søgsmål imod firmaet? Og hvorledes kan en uorganiseret kollega få sin organisation til at behandle hans/hendes sag? For at besvare dette, må vi se på indholdet i Lov om Arbejdsretten.

Specielt interessant er para. 9; denne paragraf siger, uden at gå i detaljer, at det er forhold reguleret af aftalerne mellem LO og DA, der vil blive behandlet i Arbejdsretten. Norm til behandling af faglig strid, samt Hovedaftalen mellem LO og DA, der jo netop fastlægger retningslinier for, hvordan stridigheder om afskedigelser skal behandles, er blot nogle få af disse aftaler. Og da den uorganiserede kollegas organisation ikke har aftaler med DA, er vedkommende afskåret fra at få sin organisation til at behandle sagen fagretsligt. Ligeledes kan den uorganiserede kollega eller hans organisation ikke anlægge et civilt søgsmål imod firmaet, da para. 11 i Lov om Arbejdsretten siger, at "Sager, der efter para. 9 hører under arbejdsretten, kan ikke anlægges ved de almindelige domstole".

Og da Arbejdsretten er absolut sidste instans i det fagretslige system, er det underforstået, at såfremt enighed opnås på et tidligere trin i systemet, er sagen afsluttet. Vores afskedigelsesnævn er et af disse tidligere trin.

Jamen hvordan kan tillidsmændene afgøre, om en afskedigelse af en uorganiseret kollega er vilkårlig, når han tilsyneladende ikke har adgang til hele det fagretslige system? Det kan de gøre, fordi den uorganiserede med sin underskrift på ansættelsesbrevet har forpligtet sig til at efterleve den værende overenskomst; blot har han/hun ingen sanktionsmuligheder i hele sin ansættelsesperiode. Og tillidsmændene skal jo netop sørge for, at overenskomsten bliver overholdt!

Ja, det var en lang og teknisk redegørelse på et relativt enkelt spørgsmål, og hvorvidt tillidsmandskollegiet vil forsøge at overtale firmaet til, i første omgang at afskedige uorganiserede kolleger, kan jeg ikke udtale mig om, men rent teknisk er det altså muligt at gøre det uden konsekvenser for firmaet, eller medlemmerne af afskedigelsesnævnet, der jo handler under ansvar for deres respektive organisationer.

Afslutningsvis skal jeg så bemærke, at det, jeg her har skrevet under ingen omstændigheder, må give anledning til skærmydsler kolleger imellem; vi tager hver især beslutning om, hvad vi vil, og ligeledes også konsekvensen af den.

Lars Juel Hansen

De er ny her, ikke sandt? Hvor kommer De egentlig fra?

Quizzen

Vi havde ret stor succes sidste gang, hvor vi delte quizzene op og præmierede hver enkelt. Vi fik mange svar, og næsten alle havde forsøgt sig med alle fem løsninger. Vi troede den første var svær, men alle havde gættet rigtigt. Vi prøver med en, der er lidt sværere denne gang, og den præmierer vi med 5 flasker vin. De næste tre opgaver giver hver 3 flasker vin.

God gættelyst.

1. Benzinproblem

En mand løber tør for benzin og må gå tilbage til en tank. Med sig har han en tom syv-(7) liters dunk og en tom tre-(3) liters dunk.

På vejen møder han en anden mand, der kommer gående fra tanken med en fuld ti-(10) liters dunk. De bliver enige om at dele, så de hver får fem (5) liter. Hvordan gør de det nøjagtigt?

2. Dyr i film

a) Hvad hed Poul Richardts hest i filmen "Det store løb"?

b) Hvilket dyr spillede Clint Eastwood sammen med i "Bankekød til slemme drenge"?

c) Hvilket dyr var Harvey, i filmen af samme navn?

3. Lidt om H.C. Andersen's eventyr

a) I hvilket land foregår Nattergalen?

b) Kay og Gerda hedder hovedpersonerne - men i hvilket eventyr?

c) "Ja, men han er for stor og aparte", sagde anden, som bed "Og så skal han kanøfles"

Fra hvilket eventyr stammer denne passage?

4. Lidt om lys, nu hvor solen igen er kommet frem

- a) Hvad kaldes det lysfænomen, der kan iagttages på havets overflade i mørke, og som skyldes små selvlysende organismer?
- b) Hvad kaldes det luftformige grundstof, der anvendes til farvet belysning i lysrør?
- c) Hvem opfandt egentlig glødelampen, og hvad var hans "øgenavn"?

Løsninger og vindere fra Phasetten 3-90:

- 1. Julemanden. Steen Svensson i #113.
- 2. De var trillinger. Fritz Lundbergh på køreskolen
- 3. Marilyn Monroe. Majbrit i #113.
- 4. Tarzan - Johnny Weismuller. Flemming #274
- 5. John Wayne. Bjarne Eriksen, Nordbjerget.

Rie' Kryds blev vundet af Jørgen, Steen og Majbrit i #113.

Midterside og bagside: P. E. Christoffersen

Præmier kan afhentes i #274. Vi ønsker alle vinderne til lykke.

Brevkassen

Denne brevkasse er blevet en større succes, end vi havde regnet med. Og ledelsen tager det pænt, ihvertfald er de hurtige til at svare, når vi kommer med spørgsmålene, og hvis vi lader være med i fremtiden at "smide" deres svar væk, tror jeg også, at vi fremover er velkomne; så skriv til os.

Svar kan vi næsten altid garantere - hvorimod *tilfredsheden* med svaret er uden garanti fra vores side.

Spørgsmål til Phasetten:

Kunne GC ikke tænke sig at gøre noget for de medarbejdere, der har været på basen i mange år? Det eneste, man gør nu, er jo at uddele manchetskapper efter de fem år og uret efter de ti år.

Da det jo efterhånden er sjældent, at folk er her overhovedet så længe, synes jeg, at det ville være en god ide, om man f.eks. lod de få medarbejdere, der har tjent dette firma i mange år, få muligheden for bedre boligforhold, såsom 1 1/2 værelse.

Nogle kommer herop og får efter kort tid tildelt lejligheder, idet man giver dem en titel med det samme. Men jeg tror, at man ville undgå en masse misundelse, hvis man lod de "gamle" få lidt goder også.

A. Hansen

GC har bestemt intet imod at gøre noget for de medarbejdere, der har været på basen i mange år. Ud over de mere symbolske påskønnelsesgaver som manchetskapper og ure får medarbejderne da også anciennitetstillæg, ligesom det i mange år har været DAC/GC's politik i videst muligt omfang at tage hensyn til "gamle", erfarne medarbejdere ved ansøgninger om andet job og/eller forfremmelser.

Spørgsmålet om, hvor mange "gamle" medarbejdere vi har, er ikke det afgørende, når talen er om at give medarbejderne bedre indkvarteringsforhold. Dette er et spørgsmål om, hvor megen plads Air Force vil stille til rådighed for indkvarteringsforhold. Det er sikkert gået op for alle, at det er nedskæringstider for USA's militærbudgetter, Hvilket ikke gør vore muligheder bedre. I øvrigt er det ikke så sjældent, at medarbejdere er her længe. Pr. 1. februar i år havde vi 79 ansatte med mere end 5 års anciennitet plus 49 med mere end 10 års anciennitet. Hvis vi kunne få lov, vil det reelt sige, at vi skulle indrette 5 barakker yderligere for at kunne give medarbejdere med mere end 5 års anciennitet 1 1/2 værelse. - Og hvem ville så egentlig flytte?

Misundelse er en svær ting at komme til livs. Men kan vi ikke få det lige godt, gør det vel ikke sagen bedre at vedtage, at så skal alle have det lige skidt.

Rasmus Lau

Til Phasettens Brevkasse

Jeg vil gerne have et svar på, hvorfor man ikke kan få betalt sin rejse til USA - hvis man kan komme med en kvittering fra folkeregisteret - at man er tilmeldt i USA - samtidig sparer firmaet jo også rejsedagene - hvorfor?

Jeg har hørt, at der er en der arbejder for GC der får både betalt sin rejse, samt rejsedage. Er det ikke ens for alle?

JS

I besvarelsen af ovennævnte kan man jo indledningsvis henvise til aftalen mellem FADVIG og LO vedrørende løn og ansættelsesvilkår, specielt para. 1 stk. 1, samt para. 6 stk. 4 og 5. Herudover kan man tilføje, at det naturligvis også er et spørgsmål om penge. GC har en del medarbejdere, som i kortere eller længere perioder er tilmeldt et eller flere lande udenfor Danmark/Grønland. Det er ikke svært at forestille sig, at det nemt kunne blive en

uoverkommelig omkostning for kontraktbæveren, såfremt man individuelt kunne vælge sit rejsemål.

Nej, alt er ikke ens for alle, hvilket ikke nødvendigvis skal få spørgeren til at tro, at det kun er tilfældighedernes spil der råder. I kendt tid er der 4-5 ansatte, som har fået betalt rejse til andre destinationer end Danmark/Grønland. Samtlige har individuelt ansøgt om den pågældende rejse og har haft så gode begrundelser, at GC mente det rigtigt at bevillige ansøgningen - en ret, som også spørgeren har. Dog vil en folkeregisterforflyttelse i sig selv ikke være begrundelse nok.

Spørgsmålet om rejsedage finder vi irrelevant i denne forbindelse.

Rasmus Lau

Rettelse

Jeg (red.) har modtaget nedenstående brev og beklager, at jeg har været medvirkende til at viderebringe fejlagtige oplysninger. Samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at alle artikler i bladet, som ikke er underskrevet, står under mit personlige ansvar, samt at nævnte interview er foretaget og skrevet af mig.

Til Phasettens Redaktion

I Phasetten nr 3/90 var der en ikke helt korrekt artikel om Joan. Specielt åbningstiderne i Pick-Up'en er forkerte, så jeg har siden haft et utal af forespørgsler på telefonen.

Jeg håber, I kan få plads til de rigtige åbningstider der er:

Mandag - onsdag - fredag kl: 8:00 - 18:00

Tirsdag - torsdag kl: 10:00 - 20:00

Lørdag kl: 10:00 - 14:00

Forøvrigt er der i Pick-Up'en også ansat en clerk, der faktisk er den, der tager imod tøjet og fordeler det til de 3 underafdelinger: vaskeri, renseri og

skrædderi, og ligeledes, når tøjet er færdigbehandlet, udleverer det og fører regnskabet.

Bitten Hansen

Svar fra redaktøren/intervieweren:

Der skal være retfærdighed til, det er klart. Så det gælder også mig.

Mit formål med at starte denne artikelserie var *ikke*, at nogen, som ikke blev spurgt, ikke var til stede, eller var på ferie, skulle føle sig udenfor.

Der står som underrubrik for "Vi åbner døren til..." Pick-Up Point Skrædderen. Dette interview skulle faktisk have været et dobbelt interview med Joan og Alf. Alf er også skrædder på basen, men sidder i en anden bygning, og er knap så "synlig". Alf var syg gennem længere tid, og kunne derfor ikke stille til interview. Så jeg valgte at gennemføre det med Joan alene.

Jeg står inde for mit valg.

Susanne Green Hansen

Filmvalg

Jeg er meget glad for at vi har hotellets filmkanal, men jeg synes at man sender for mange krigs- og voldsfilm.

Især op til dagene hvor "Golfkrigen" begyndte - der var krig på alle kanaler - og så ville jer gerne se en film på filmkanalen - der var også kun krigsfilm.

Kunne man ikke evt. blande disse film lidt mere?

P.A.

Svar

Da 80% af vores film er actionfilm, er det rigtigt at vi viser flest actionfilm. Jeg har gået vores program for det sidste stykke igennem, og det viser sig, at vi i langt de fleste af dagene har vist 4 action- og 2 søde/sjove film.

Med kun en kanal til rådighed er det desværre ikke muligt at tilfredsstille alle hele tiden, men jeg føler at vi tilfredsstiller de fleste det meste af tiden, så der vil også i tiden fremover blive vist flest actionfilm.

Leif Svendsen

Kvinder på basen

Hvor mange kvinder er der ansat på basen nu?

Hvem var den første kvinde der blev ansat i ca. 1975 på Thule?

Og hvem af de nuværende danske piger har været længst på basen, og hvad laver hun?

TH

Svar

Ad 1) Antallet af kvinder på basen var pr. 25 januar 1991: 112.

Ad 2) De første to kvinder ankom til basen den 22. juli 1975. Det var Anne Grethe Fries og Anne Lise Hopson.

Ad 3) Hvis vi taler om to ansættelsesperioder, og hvor vedkommende stadig er ansat, så har Lotte Scherlund været her længst, idet hun i første omgang var ansat i perioden 24. februar 1976 til 6. juli 1989, og igen fra 1. marts 1990. Lotte er ansat som Telephone Operator, også kendt som Operator #7.

En anden kvinde som har været her længe - uden afbrydelse, er Jonna C.M. Christensen, som har været på Thule siden 7. juni 1977. Jonna er ansat som Janitor.

Ulla Bach, GC Administration

Hvad har han lavet?

Jeg er nysgerrig - hvor mange år har Rasmus Lau arbejdet på Grønland - og for hvor mange firmaer - og hvad har han lavet i de forskellige firmaer?

På forhånd tak, AJ

Svar

Rasmus Lau blev ansat til arbejde for RCA (Radio Corporation of America), i 1961, hvor han startede i opvasken på J-Site. Han forlod RCA og basen i december 1962. RL blev i 1965 ansat i DCC (Danish Construction Corporation) og startede her som clerk i CE Work Control. Han havde i DCC job som Service Call Dispatcher, Production Control Supervisor, Work Scheduler, Water and Sanitation Supervisor, Recreation Services Superintendent, Motor Pool Superintendent og Vehicle Maintenance Superintendent.

Ved overgangen til DAC i 1971 blev RL ansat som clerk i DAC Safety, senere Safety Engineer. I 1973 udnævnt til Transportation Manager og i april 1977 til Site Manager.

Anonymitet

Som det sig hør og bør, har TAB's lokale avis, Phasetten, også fået sin egen brevkasse. Her kan vi allesammen så få frit løb for vores tanker, ønsker og harme. Vi kan stille spørgsmål om alskens ting, sandelig også med relevans til begivenheder og arbejdet her på TAB. F.eks. kan man spørge om batteriindsamlingen ender på dumpen. Hvilket andet end det givne svar kunne forventes, selv om det modsatte måske er tilfældet.

At vi alle er forskellige, både af statur og meninger, måtte være en selvfølge, men et gennemgående faktum i alle - næsten, af indlæggene er manglende navn. Specielt i Phasetten 3-90, vedrørende hospitalet, og besøg i Dining

Hall. Hvordan i alverden skal man dog kunne have respekt for, eller tage en mening alvorligt, dersom personen ikke engang selv vil stå ved den. Det mindste man kan forlange, er at folk skriver navn. Hvis I skal gennemme jer bag anonymitetens klamme klæde, så tag lige at holde jeres mening for Jer selv hva.

Anonym

Svar

Der kan være - og der *er* ofte gode grunde til at folk der skriver til os vil være anonyme. Det kan være af usikkerhed over for hvordan andre vil reagere (chikane i barakken eller på arbejdspladsen), det kan også, som i et enkelt tilfælde være, at en som klagede over sin nabos manglende evne til at komme op om morgenen (tilsyneladende uden repressalier fra firmaets side) ved at lægge navn til - også dermed navngav sin nabo. Vi respekterer alles ret til anonymitet i bladet. Det er en helt normal procedure.

Og den kommer jo også dig til gode - ikke sandt!

Mht. batterierne kan jeg kun sige at jeg nu har fulgt den sag en del tid - ved hvor kasserne står - og ved også at de er blevet tømt. Se nedenstående.

SGH

DEMENTI

Nedenstående er modtaget af "Skrøthandlerne på Thule" - ca. 2 timer efter at Phasetten var på gaden:

Med hensyn til artiklen på side 32 i Phasetten 3-90 vedrørende batterier, kan vi fra DRMO's side oplyse at der ved Phasettens udgivelse (21 dec 90, RED) stadig ikke er modtaget nogle batterier fra basens opsamlingssteder. Så der er tale om enten en sandhedsforvrængning, eller en form for dårlig journalistik hvor oplysningerne ikke verificeres inden de bringes i trykken.

Det ville være rart med et dementi og en forklaring på, hvor de mysteriøse batterier befinder sig.

Svar til T og B

Kære Skrothandlere - hermed en undskyldning for, at jeg foregreb begivenhedernes gang. Men det er sidste gang at jeg stikker "snoten" så langt frem på Jeres vegne. NU befinder batterierne sig i Jeres kasse.

Hvad der givetvis kunne være interessant for Phasettens læsere er, at få historien om HVORDAN de kom der.

P.S. Vi er stolte over, at I ligefrem nedlægger arbejdet for at læse vores blad, og korrekse os.

SGH

Truget

Niels bringer her igen tre retter fra hans spændende kokebog.

Kold Tasjkent Suppe

2 liter kærnemælk, 1 salat-agurk, 4 mellemstore kogte kartofler, 3 hårdkogte æg, 300 gram kogt kød (okse, kalv eller svin), 1 stort bundt dild, 1 bundt purløg, 2 bundter radiser og hvid peber

Flæk agurken, fjern kernerne og skær den, samt de kogte kartofler og æggene i små terninger. Skær ligeledes kødet i terninger. Klip dild og purløg fint og skiv radiserne.

Bland disse ingredienser sammen og hæld kærnemælken over. Smag til med salt og peber, og server suppen kold efter et par timer i køleskab.

Døde Frikadeller

500 gram kogt kød (svin, okse, kalv eller lam), 200 gram fersk spæk, 200 gram franskbrød, ca. 3 dl mælk, 1 mellemstort løg, 2-3 æg, 1 tsk salt, 1 tsk peber, ukrydret svinefedt til stegning.

Sæt brødet i blød i mælken, mens kød og spæk hakkes. Brødet knuges fri for mælken og bages op med en klat fedt, og hak det derefter i kødmaskinen (efter kødet), sammen med løg. Begge blandinger kommer i en skål og blandes med æg, salt og peber. Kugler formes i hånden og stilles i køleskab en halv times tid. Steges derpå i fedt på en pande, indtil de er brune og sprøde.

Chokolademousse med Appelsin og Kahlua (døgnret)

3 dl piskefløde, 100 gram kagechokolade, 2 CENTI-liter vand, 1 appelsin, 3 CENTI-liter kahlua og 30 gram flormelis.

Smelt chokoladen i vandbad ved svag varme. Vandet tilsættes den smeltede chokolade, hvorefter det tages fra varmen. Flormelis sigtes i, og den fintrevne skal af appelsin røres i, sammen med kahlua'en. Chokolademassen afkøles. Fløden piskes til skum, som forsigtigt vendes i den TOTALT afkølede chokolademasse. Fyld i portionsglas og stil tildækket i køleskab til næste dag.

Erlings Ostekager

Som en ekstra gave til til vore Gourmand'er på basen bringer vi følgende spændende, og velsmagende opskrift, komponeret, og gennemtestet af Erling fra POL:

Ingredienser: 250 gram mel, 250 gram smør el. margarine, 1 spiseskefuld eddike, 1 lille kop vand, hytte- el. mozzarella ost (mild).

Man tager - hvis man har - 250 gram mel og tilsætter 50 gram smør/margarine. Dette nulres sammen indtil melet har opsuget alt fedtstoffet. Derefter tilsættes 1 spiseskefuld eddike (undertegnede har også forsøgt med tør hvidvin og det gik ganske udmærket). Nu tilsættes 1 lille kop vand (postevand) og dejen æltes sammen til den bliver lind.

Man åbner en kold øl - langhalset, og nyder den mens dejen står koldt og hviler sig.

Efter et kvarter tager man dejen og den kolde tomme flaske, og ruller dejen ud i en ca. 15 cm bred og 1 cm tyk bane. De resterende 200 gram smør/margarine lægges ud på halvdelen af den udrullede dej, som derefter lægges sammen over smørelsen.

Man åbner en kold øl, som nydes mens dejen står koldt og hviler sig.

Efter et kvarter tager man dejen og den kolde tomme flaske og ruller igen dejen ud i en lang bane som lægges sammen een gang.

Man åbner en kold øl, som nydes mens dejen står koldt og hviler sig.

Efter et kvarter tager man dejen og den kolde tomme flaske og ruller igen dejen ud i en lang bane og denne gang lægges den sammen tre gange.

Processen med øl, rulning og sammenlægning - skiftevis to og tre gange, gentages mindst 6 gange.

Dejen rulles nu ud i en stor tynd flade, og skæres ud i 6 x 6 cm firkanter. En klat ost lægges midt på firkanten, som derefter bukes sammen, således at resultatet til forveksling ligner en trekant. En gaffel kan bruges til at lukke sammenlægningen med, og det får kagen til at se mere professionel ud.

Kagerne pensles med pisket æg og sættes i en varm bageovn (440F).

Man åbner en kold øl, som nydes mens kagerne bages.

Efter 20 - 25 minutter vil kagerne være gylden-brune og bageren godt pløret. Det tilrådes at smide bageren i seng inden de lækre kager fortæres

NB: Snaps kan bruges i stedet for øl, men bør benyttes med omtanke.

Erling POL

Familiebesøg

I 1988 havde jeg besøg af min hustru. Det er den eneste gang hun har været på basen, men i de tre uger besøget varede, lærte hun en hel del om livet på basen, og den jargon vi bruger, hvilket giver sig udtryk på flere måder - F.eks:

1. Når jeg skal tilbage til Thule efter endt ferie og forsøger at hælde vand ud af ørerne om det barske liv i polarområdet, så har hun ikke en skid medlidenhed med mig.

2. En gang jeg var hjemme på ferie skete følgende ordveksling, mens vi hyggede os ved morgenkaffen og deltes pænt om avisen:

Hun: Her er ellers en annonce om et job for en Thule-boer!!!

Jeg: Er det mandligt eller kvindeligt, og inden for hvilket arbejdsområde?

Hun: Det har da ingen betydning!

Jeg: Nå! (lyder nok lidt dum!)

Hun: Du kan selv se annoncen!

Det viste sig at der var tale om en Grusgrav som søgte en "SUGEMESTER"!

Erling POL

I næste nummer af Phasetten kan I glæde Jer til:

Captain Caribbean II

Interview med Niels Matzen/GC COMM

Vi åbner døren...

PMTN avis, anno 1953

Interview med BX Manager Sue Nonamaker
(spørgsmål modtages gerne)

Interview med Mogens Frederiksen/Home Office

Radioens fødselsdag

NCO-klubbens åbning

Brevkasserne

Quiz og Kryds, og meget mere

Phasetten ønsker Andrew Koefoed et godt otium:

Nåe, Koefoed, hvordan går det med kontraktforhandlingerne?
Ja Otto, jeg glæder mig også til næste nummer af Phasetten!

Bagsiden